

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta števil. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta števil. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petitrste za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprtne reklamacije so poštnine proste.

Dne 4. septembra v Maribor!

Bili so časi, in iz teh časov še živijo ljudje, ki so se pri vsakem političnem koraku vprašali: Kaj bodo k temu rekli nasprotniki, ali nas ne bodo smešili in napadali? To je znamenje bojazljivih ljudi brez suvočih sil in smotrenega delovanja. V naših vrstah ni več takih ljudi! Naše prvo vprašanje je dandanes: Kaj bo koristilo našemu narodu? In napadanje in smešenje od strani nasprotnikov za nas ne pomeni več, nego dokaz, da nas vidijo pri delu.

Različni neuspehi na združnem polju so nas uverili, da je našemu narodu treba za napredek v narodno-gospodarskem oziru izobrazbe in zopet izobrazbe. In vedeli smo, da mu izobrazba ne bo škodila tudi v boju za narodne pravice in za osvojenje različnih samoupravnih zastopov. Ljudstvu kričati: „Ljubite narod, branite domovino!“ zraven pa ga pustiti v duševni temi in umstveni odvisnosti, to ni bilo po našem ukusu, ker se tako narod ne more dvigniti na višjo stopinjo omike in se dejstveno ne more ohraniti v tekmovalju z napredujočimi sosedi. Zato smo se z mladeniško navdušenostjo poprijeli dela za izobrazbo našega naroda in vzbujali zaspana bralna društva ter snovali nova. Imeli smo med Slovenci in narodnimi nasprotniki mnogo sovražnikov in sramotilcev, toda šli smo mimo njih na dnevni red.

Vrāile so se veselice s programatičnimi

govori, prirejali so se navduševalni mladeniški shodi, začela so se poučna predavanja, sprva v zvezi z veseljami, potem sama, in nazadnje so se ustvarjali v društvih krožki, kjer so se društveniki načrtoma in sestavno učili za življenjske važnih, resnih predmetov. Tako je bilo v društvih, ki so radovoljno sledila našemu klicu, a v občeh se je v vseh društvih delalo več za narodno probujo in izobrazbo, nego kedaj poprej.

Kdor je razsoden, ne more zahtevati, da bi naše današnje delo že jutri obrodilo popoln sad. A vendar brez sadu ni ostalo naše delovanje in sicer so se nasledki pokazali ravno najbolj tam, kjer so ga naši domači nasprotniki najmanj pričakovali: v narodnem boju. Kdo je izvojeval občinske volitve zadnjega časa naši narodni stvari v korist, če ne ravno oni, ki so se napajali ob navdušenju našega novejšega gibanja?

Dne 4. septembra stopi organizacija naših nepolitičnih društev iz cele Slovenije v Mariboru skupaj, da zbere svoje člane in se posvetuje, kako zanesti navdušenje za izobrazbo v zadnjo slovensko kočjo, oziroma kako poglobiti dosedanje delovanje. Ključemo ter vabimo torej vse, ki se zanimajo za delovanje po društvih, da pridejo dne 4. septembra gotovo v Maribor! Učili se bomo, in če nam tega ni treba, spoznavali se bomo s svojimi somišljeniki in se navduševali za nadaljno krepko delovanje. Na delo krščansko!

Politični ogled.

Avstro-ogrška država je v nevarnosti, ker večina državnih poslancev na Ogrskem noče več nobene skupnosti z našo državo polovico razven osebe našega presvitlega cesarja. Sedaj si tostranski in onostranski ministri neprenehoma tarejo glave, kako bi večino državnega zbora ogrskega spravili v pravi tir. Sedanje razmere v Avstro-Ogrski so pač hudo maščevanje, ker so v Avstriji in Ogrski vlade vedno zatirale Slovane, zraven pa na vse mogoče načine pospeševale pri nas namštvo, na Ogrskem madžarstvo. Hvala za to je, da so postali Nemci in Madžari prevzetni, in da hočejo Nemci pod prusko kapo, Madžari pa postati samostojni.

Slovensko krščansko misleče dijaštvo je imelo dne 22. t. m. v Ljubljani svoj IV. sestanek. Krščanska, ljudstvu prijazna misel prodira tudi med visokošolskim dijaštvom in upati je, da bodo kmalu izginili med nami študirani ljudje, ki so se sramovali stisniti žuljavo kmetško in delavsko roko v prijazni pozdrav. „Slovenska dijaška zveza“ je imela ob tej priliki redni občni zbor ter si izvolila no.ega predsednika modroslovca Dolenca ter nov odbor. Štajerski slovenski dijaki dobijo pri tej zvezi z bratsko prijaznostjo vsa pojasnila, ki se tičejo dijaškega življenja in dijaških potreb, posebno gg. abiturijenti, ki se bodo posvetili vseučiliščnim študijam.

Mirovno pogajanje. Poročila, ki prihajajo sedaj o mirovnih pogajanjih, so zelo nezanesljiva. En dan pride novica, da so ruski poslanci izgubili vse upanje na sklep miru, drugi dan se že poroča, da se vrši pogajanje v redu. Istotake novice prihajajo od

LISTEK.

Najnovejša narodna pravljica.

Prijatelj dragi, ljubi moj,
Ne hodi mimo, le postoj,
Poslušaj, kaj Ti zdaj povem,
Povej naprej se vsem ljudem,
Ves svet naj zve,
Ves svet naj ve,
Kaj danes mi teži srce!
Čuj!
V dolini tibi mesto je,
Cveti ko krasna rožica;
Ta rožica ni pisan cvet,
Ta rožica je cvet deklet:
Zakleta je devičica,
Prežalostna samičica.
Psoglavci že snubili jo,
Oropali pa Turki so;
In snubil jo sam kralj Matjaž,
Njen hudi ogrski mejaš,
Jo snubil je, zasnužil ni,
Ker ona hrabro se drži
Zdaj pride pa peklenšček sam,
Prilizne se v njen krasen hram,
Kot jež lisico stiskati je,
Stoletja to ž njo dela že.
Zajeta pa devičica,

Prežalostna samičica,
Spet zbuja se, preraja se,
Sovražnih spon se rešit' če.
Glej, Tebe tudi vabi zdaj,
Le pridi k njej v prekrasni raj;
Tu vitezev bo čilih roj,
Devojk pa krasnih kar nebroj;
Prepevali, gostevali,
Vstajenje rože slavili.
Ta rožica ni pisan cvet,
Ta rožica ni cvet deklet,
To ni zakleta devičica,
Prežalostna samičica;
To Bistrica Slovenska je,
Ki vabi Vas, prijatelje;
Le pridite obiskat me,
Odprto čaka Vas srce;
Prijazno Vas sprejela bom,
Prisrčno Vas objela bom;
Ne mudi se, požuri se,
Ker dan se približuje že,
Ko spet se pesem pela bo,
Ki ni se čula let sto in sto:

Sam Slovenska Bistrica,
Lepo imam ime,
Pa ga vredna biti čem,
Hrabro imam srce;
Ljubi moj pa narod je,
Ki je danes združil se,

Da proslavi mesto to,
Lepo Slovensko Bistrico.

Kedaj? — V nedeljo, dne 27. avgusta 1905.

Plačilo za poštenost,

(Povest iz francoščine.)

(Konec.)

Nekega jutra, ko je spet dela iskala, pa brez uspeha, šla je spet v to cerkev in pokleknila po svoji navadi pred podobo Marije Device. Nikogar ni bilo več v cerkvi, Marica se ozre po klopeh pred seboj in zagleda na svoje začudenje v eni teh klopij zlato zapestnico, ki se je vsa lesketala od biserov in zlahtnih kamenov, v sredi pa je bil svetel demant, ki je bil najbrže mnogo tisoč frankov vreden. Pri tem pogledu pa se je sirota začela na celem životu tresti; njene oči so postale temne: neka huda misel ji šine v glavo. Nepričakovana sreča ji ponuja velik zaklad, treba je samo roko stegniti, pa ga ima! Pa ta misel kmalu zgine, deklica se prestraši sama sebe in zarudi v blede lice: boljša misel ji kakor blisk ogreje vse ude nakrat. Ona vzame dragoceno zapestnico, jo nese po sredi skozi dolgo cerkev in stopi v žagrad ali zakristijo. Našla je tam gospoda župnika, ki je imel ravno v žagradu nekaj opraviti. „Gospod

japonskih poslancev. Resnica je, da Rusi ne-
čejo plačati niti vinarja odškodnine in ne
odstopijo niti ped ruske zemlje. Japonci tudi
zahtevajo, da se jim izročijo vse ruske bojne
ladje, ki so sedaj v mednarodnih pristaniščih,
kar pa Rusi ne dovolijo. Ruska hoče Japonski
samo plačati stroške za ruske ujetnike ter
ji prepusti le del Mandžurije, ki ga imajo Ja-
ponci sedaj v rokah. Nadvlado nad Korejo
prepusti tudi Japonci. Če se Japonska hoče
s tem zadovoljiti, boče mir, kajti Rusi bodo
teško kaj popustili.

Ustava v Rusiji. Ruski car je dal s
posebnim razglasom dne 19. avgusta svojemu
narodu gosudarstvennajo dumo, nekak državni
zbor. Vendar se ta državni zbor ne bo imel
pravice, da sam (seveda s sporazumom carja)
lahko daje postave, ampak car lahko tudi
brez dume in proti volji dume še nadalje pro-
glašča postave. Pri nas v Avstriji pa je ustava,
to se pravi, cesar ne more brez državnega
zboru nobene postave dati, seveda tudi državni
zbor brez cesarja ne. Upamo pa, da bo nova
ruska дума izbojevala ruskemu narodu kmalu
ustavo, kakor jo imajo že po večini evropske
države. Sedaj je дума le nekak zastop, ki lahko
daje nasvete in pa nadzoruje upravo. V tem
oziru bo imela дума veliko dela.

Dopisi.

Velika Nedelja. (Velikonedeljski „fajerber“ — hitra pomoč bližnjemu v sili.) Dne 15. t. m. pridem po opravkih v Mihovce ter sedem v neki krčmi k čaši pive, da pogasim grozno žejo in se malo odpočijem. Pa kaj doživim v nem-
čarskih Mihovcih! Klic ogenj! me spravi ven iz sobe pred krčmo. Na cesti pred skladiščem velikonedeljskega „fajerbera“, katero diči zamazan napis „Feuerwehrrépôt“ vidim gručo ljudi. Grem bliže in vprašam, kje bi naj bil ogenj. Nek star mož mi pove, da je bilo že dvakrat telefonirano po velikonedeljski „fajerber“. Gorel je namreč v Ormožu nek hlev in bila je velika nevarnost, da se tudi sosednja poslopja užgejo. Toda velikonedeljski „pürgarji“ so bili pri Goliraču. Doma ni bilo nobenega trobeča, tem manj pa še kakega gasilca. Navadni ljudje, ki niti ne znajo, kaj je „Gut Heil“, so si dajali gasilni rog iz roke v roko ter so poskušali, kateri bi spravi grše glasove na dan. Človek bi mislil, da je sodnji dan. Vendar je spravi ta strašanski „alarm“ nekaj junakov na noge. Po dolgem trobentanju pridrvijo kaki trije gasilci in tudi nekaj šolarjev, ki še niti gasilske čelade na

glavi niso imeli. Toda sila kola lomi! Vendar pa še ti trije gasilci niso znali, kaj naj naredijo. Niti konjskega repa ni bilo nikjer, da bi jim potegnili „šprico“ do Ormoža. Porinejo jo ven iz „barake“ ter hodijo brez glave okoli nje. Naenkrat pa prileti gospa „rihterica“ in ob jednom tudi gospa „hauptmanštel-fertretarea“ ter z orjaškim glasom prepove, da se „šprica“ ne sme nikamor peljati, ker gospodarji ni doma. Zmešnjava je bila še večja. Ali zdaj pride rešitelj, namreč „adjutant“ g. nač. Flucherja v podobi gospe Flucher. In ta hladnokrvna gospa zapove v imenu gospoda „hauptmana“, da morajo tisti trije „fajerberkarji“ in šolarji zasesti križničko kočijo ter pustiti vse orodje doma. Za kake četrture so bili vsi na vozu ter zdirjali „nobel“ na lice mesta gledat, če so druge požarne brambe že ogenj pogasile. Najbrž so mislili, da manjka v Ormožu gledalcev. Torej, dragi „Slovenski Gospodar“, zdaj znaš, kako je velikonedeljski „fajerber“ nobel. Kakor vsi „nobel“ ljudje, pusti na se čakati, potem pa se pelja brez orodja v križničko kočijo na sprehod k pogorišču. Prihodnjič še Ti hočem nekaj povedati o Flucherjevi takozvani „občinski“ trsnici in o gospodarstvu sedanjega gospoda občinskega predstojnika in njegovih nemčurskih sodrugov. Pri priliki tudi o glavnem agentu za Štajerca o gospodu trgovcu „Ptiču“. Habtaht! Gut Heil!!!

Šmarje pri Jelšah. (Slavnost.) Kaj da pomaga složnost in podjetnost, pokazala je naša slovenska prostovoljna požarna bramba dne 18. t. m. Dasi ravno še mlado društvo, ki se mora boriti še z različnimi faktorji, nastopila je naša vrla požarna bramba korporativno ter se udeležila slavnostne sv. maše. — Po sv. maši zbrali so se naši gasilci v gostilniškem vrtu g. Jagodiča, da se nekoliko pomenijo o svojih težnjah in nadaljnjih svojih ciljih. Stotnik g. M. Skale napije v znesenih besedah Nj. Veličanstvu cesarju Francu Jožefu I., nakar viharni Živijo! kar ponehati ni hotel. Sledilo je na to še par govorov, ki vsi pričajo o udanosti napram vladajoči dinastiji, ki pa tudi kažejo, da tli v slovenskem ljudstvu narodna zavest in da je treba samo le ljudi, ki bi predramili zaspance in nevedneže.

S ponosom gledamo na našo požarno brambo, želimo ji prav iz srca sreče pri vseh podjetjih! Bodi krepka, bodi ponosna, bodi nevstrašena, saj čuva nad teboj „Duh slovenski“, duh bratstva! Žalost pa nam zaliva srce, ko ne vidimo med gasilci zastopane tržke inteligence. Če pogledamo v naši kroniki za dobrih deset let nazaj v čase, ko je še obstojala nemška požarna bramba, vidimo tam

večinoma same tržane, vidimo zastopane vse sloje in sicer kot izvršujoče člane. In zdaj? Hm! Jeli temu krivo slovensko povelje, ali pika mogoče „mužik“? Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti. Nazdar!

Slovenska Bistrica. (Neverjetna drznost.) Predvečer cesarjevega rojstnega godu slavili smo v Slovenski Bistrici na jako lep način. V imponantni bakljadi premikala se je nešteta množica po ulicah in navdušeno nazdravljala presvitlemu vladarju. Krasno razsvetljeno mesto nudilo je zares čarobno sliko.

Žalibog, da nam je Slovencem še na ta dan, ki naj bi bil dan veselja vsem avstrijskim narodom, grenil veselje ne kak Nemeč, ampak narodni odpadnik „špenglar“ Jagodič. Ne Slovenci ne Nemci niso razsvetljevali oken v izživajočih barvah, akoravno bi pač Slovenci na svoji lastni zemlji imeli pravico prej kot Nemci, samo ta klepar J a g o d i č je razsvetlil svoja okna v onih na najnesramnejši način izživajočih frankfurtarskih barvah.

Mi tukaj najodločneje ugovarjamo proti temu, da nas tak človek pri slavnosti, ki je namenjena v proslavo Njih Veličanstva, na tak grd način izživa.

Slovenci iz slovenjbistriškega okraja si pa tega moža dobro zapomnite, posebno pa še njegovo tobakarno, kjer se na drzen način tepta vse, kar je vam drago in ljubo. Saj še ni dolgo od tega, da je dobil tam nek odličan Slovenec od ženske, ki ondi prodaja, tale olikan odgovor: „Niks bindiš, tajč, tajč!“

Zavrč. (Nekaj o posojilnicah.) Lansko leto si ti, priljubljen „Slov. Gospodar“, pozival rodoljube in tudi vse naše voditelje, da naj poskrbijo, da se bodo ustanavljala bralna društva in posojilnice. Govoril si gluhim ušesom, vsaj v naši župniji. (Bralo društvo sicer imamo, ki pa je prej slabo kakor močno in to vsled nesloge naše inteligence.) Nedavno pa nekaj takega berem v „Domovini“ pod naslovom: „Štajerski Slovenci, snujte si posojilnice“. Omenjene so tudi dekanije, kjer bi se naj posojilnice osnovala. (Zavrč, Vuzenica.)

Pisec teh vrstic v „Domovini“ mi prav iz srca piše. Za Boga! posojilnic nam je v resnici potreba. Le pomislimo! Varaždinski žid posojuje denar in sicer od 100 gld. glavnice 12 gld. obresti. Pri nas pa je mnogo takih posestnikov, ki krvavijo na tej rani. Človeka srce zaboli, ko premišljuje to oduševstvo.

Pri nas smo imeli zdaj že dve leti slabo vinsko letino. Vinarstvo pa je v našem kraju edino naše premoženje. Bog ve, kako bo letos, sedaj še vse lepo kaže.

župnik“, reče mu, „našla sem to zapestnico v neki klopi. Gotovo jo je pozabila kaka imenitna in bogata gospa, kajti kolikor jaz poznam, je ta lišp mnogo tisočev vreden. V cerkev pa pridejo vsake vrste ljudje, zato se take drage reči ne smejo po klopih valjati. Torej sem mislila, da najbolje storim, ako zapestnico k Vam zanesem.“ Duhovnik je bil tako zavzet, da ni besede odgovoril, ampak se je obrnil na desno, storil par korakov in odprl duri svojega stanovanja. Pri tem je zaklical: „Gospod grof, izvolite semkaj stopiti!“ Grof B., čegar soproga je zapestnico v cerkvi pozabila, je prišel namreč že pred Marico v cerkev po dragoceni zaklad. Pa namesto da bi ga po klopih iskal, šel je naravnost k župniku, ker si je mislil: „Če je zapestnico našel nepošten človek, je itak več ne vidimo in je prazno, jo še dalje iskati; ako jo je pa našel pošten človek, zanesel jo je gotovo gospodu župniku, tam jo torej dobim.“

Ko grof vstopi in zagleda Marico ter zapestnico v njenih rokah, se je od veselja ves zganil. Kajti ta zapestnica je bila star in častivreden spominček njegove rodovine, zapuščina vojvode M., kateri jo je dobil od princa Kondejskega (de Condé). Če je bila zapestnica že sama na sebi veliko vredna, ti spomini na prejšnje njene lastnike so njeno ceno še desetkrat pomnožili.

Ko je župnik dekliai povedal, da je ta gospod grof B., in da je njegova gospa zgubila ali v cerkvi pozabila ta dragoceni zaklad, rekla je Marica proti grofu: „Srečna sem, gospod grof, da vam morem nazaj izročiti ta dragoceni rodbinski spominček... tudi jaz sem nekaj imela take rodbinske spominke...“

Pri teh besedah so jo solze polile in začela je ihteti, da ni mogla dalje govoriti.

To je grofa ganilo in bil je radoveden, katera skrita žalost deklico tlačil. Naprosil jo je, naj mu naznani svoje stanovanje. Ko si je zapisal ulico, hišno številko, nadstropje in številko na durih, vzel je zapestnico iz rok Marice, njej pa je v pest stisnil 25 cekinov, rekši: „To imate za danes. Jutri vas pa obiščem in bomo dalje govorili.“ Vsa slaba od začudenja in sreče je Marica obrnila svoj pogled na viš in se zahvalila Bogu za ta nepričakovani dar. K zavesti, da je za nekaj mesecev revščine rešena, hitela je Marica proti domu, da še svojo sestrico prej ko mogoče osreči s to dobro novico. Po dolgem stradanju in žalovanju sta si sestri danes privoščili dober dan, in ko sta jedli in pili, morala je Marica svoji sestrici stokrat ponoviti, kako lepa je bila zapestnica in kako prijazen je tisti grof.

Grof je ostal mož-beseda in drugi dan je s svojo soprogo počasi stopal na viš po stopnicah tiste hiše v ulici sv. Andreja, kjer je

Marica stanovala. Ko pride do šestega nadstropja, zmanjkalo je že stopnic, bil je že pod streho. Bliža se durim št. 4 in jih odpre. Pred seboj vidi malo podstrešno izbico, na tleh eno slamnato blazino in dva stola. To je bila vsa oprava; da bi bila Marica še tisti dan, ko je cekine dobila, kupila vsaj mizico, si ni vzela časa; namenjena je bila danes to storiti. Pač še nismo našli vse hišne oprave: na eni steni je visela podoba gospe Barthelon, nad njo pa oljkina veja od cvetne nedelje; na drugi steni pa je bila na platno slikana podoba stotnika Barthel-na, kako na konju sedi.

Grof in grofnja se začudita veliki revščini, ki jo tu pred seboj vidita. Nato obrne grof svoje oči na podobo konjika in vpraša: „Kdo pa je ta častnik?“

„To je najin oče“, reče Marica, „ki je umrl v bitki pri Borny, prestreljen skozi prsi, stotnik Barthelon!“

Pri teh besedah se grofu zasvetijo oči; kajti on je bil upokojen general in je stotnika Barthelona dobro poznal. Bila sta skupaj v bitkah pri Solferini in pri Maženti. Pri Palestini pa je Barthelon generalu grofu B. celo življenje rešil, ker je še pravočasno pomoč pripeljal, ko je bil general že od vseh strani od sovražnikov obkoljen. Pogledal je zdaj podobo bolj natančno in vzkliknil: „Da, v res-

Dal Bog, da te vrstice zopet ne bi bile pisane gluhim ušesom.

Št. Janž pri Spod. Dravogradu. (Volitve.) Pri nas je vse narodno zaspano in bližajo se volitve. Kmetje sotrpini, koga bomo pa volili? Gotovo take može, o katerih značajnosti, veri in narodnosti smo se sami prepirali. Take može pa voli le naša katoliška narodna stranka, katera je gotovo najboljša za našega kmeta. Posebno varujmo se „Štajerčevih“ pristašev, ker teh v naši župniji ne manjka. Nekega tukajšnjega „Štajerčijanca“ posebno v oči bode, ker je na občinskem pečatu na prvem mestu slovenski napis. Veš kaj, Matevžek, za te je najboljšje, če se takoj preseliš tje v blaženi rajh. Možje, udeležite se v polnem številu volitve, da bomo v vseh treh razredih mi zmagali. Znani tukajšnji nemčur že lovi može v svoje zanjke. Pa ne boš Jaka, kakor ti misliš, imaš premalo podreptnikov. V slogi je moč in zmaga! Na dan, slovenski volilci!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

S šole. Umirovljen je na lastno prošnjo Martin Matekovič, nadučitelj v Škalah, po njegovem 46 letnem službovanju; 32 let in 7 mesecev je služboval v Škalah.

S pošte. Prestavljena sta poštna asistenta Rajmund Hubner iz Zidanegamosta v Volšperg in Anton Korp iz Beljaka v Maribor. — Za poštnega odpravitelja je imenovan Jožef Gril v Mariboru. Poštni poduradniki Jakob Vodopivec, Franc Cimerman in Jožef Zdolšek so prestavljeni v višji razred. Poštni odpravitelj Simon Kraner je prestavljen iz Ausse v Ptuj.

Poroka. Dne 21. t. m. se je poročil g. Ivan Veselič, trgovec v Veliki Nedelji z gđ. Julijano Petovar, hčerjo c. kr. postarja v Ivanjkovcih. Bilo srečno!

Umrl je na Dunaju v 86. letu svoje dobe g. Lovrene Jerovšek, bivši okrajni sodnik v Ilirski Bistrici.

Pomiloščenje. Cesar je pomilostil povodom obhajanja svojega rojstnega dne v Mariboru 2 kaznjence, v Begunjah 1 kazjenko.

Na c. kr. gimnaziji v Mariboru se začne šolsko leto 1905/06 s slovesno sveto mašo dne 19. sept. Učenci, kateri žele vstopiti na novo v prvi razred, se morajo oglašiti v spremstvu svojih starišev ali njih namestnikov začetkom novega šol. leta dne 16. septem. dopoldne ob 9. uri pri ravnateljstvu s krstnim listom in z obiskovalnim spričevalom ter izjaviti, da žele biti sprejeti v slovenski oddelek prvega razreda. Vzprejemne skušnje se prično dne 16. sept. ob 2. uri pop.

Mariborske novice. Pri zadnjih državnozbornih volitvah v Mariboru je razžalil kandidat nemške ljudske stranke Pfrimer lastnika „Marburgerce“, Kralika, ki je sedaj vložil tožbo proti njemu. — Pri vinotrtcu

nici, to je moj prijatelj Barthelon!“ Solze so mu stopile v oči, podal je deklamacijo roke in ju stisnil k sebi na prsi, rekoč: „Kar sem Barthelonu hvale dolžan, hočem poplačati na njegovih otrocih!“ Tudi grofinja je bila vsa ginjena, ko ji je grof vse povedal, kako sta z očetom teh deklacij tovariša bila in kako plemenit človek je bil ta Barthelon. Prosila je grofa sama, naj za te sirote skrbi, ker ima premoženja dovolj.

Marica je čakala veliko srečo. Edini sin grofa B. si jo je izvolil za nevesto, da je živel odslej v bogastvu in obilnosti. Po smrti blage grofinje B. je Marica dobila tisto dragoceno zapustnico, ki jo je tedaj v cerkvi našla in katera ji je po Božji previdnosti prinesla toliko sreče.

Pavlina pa je vzela nekega stotnika od konjice in živi tudi v srečnem zakonu. Zadnjekrat sem obe videl v cerkvi Saint-Germain-des-Prés, kamor Marica iz hvaležnosti še vedno rada zahaja.

„Mir.“

Thurnu je padel dne 19. t. m. delavec Franc Spiegel raz lestvo ter se je močno poškodoval. Kdo je kriv nesreče, se še dosedaj ni dognalo. — V Grajski ulici hišna številka 7. je škropila hišnica Roza Leskovar tlak pred hišo. Naenkrat se zgrudi nezavestna na tla in kmalu nato je izdihnila svojo dušo. Otrpnilo ji je sree. Pač res: ... Dneva ne pove nobena pratka! — Jožefa Rubin iz Partinje je prijela policija dne 18. t. mes., ker je pokradel trem hlapcem ure in denar. — V Gradcu je dne 16. t. m. padel na ulici na tla 21 letni trgovski pomočnik Anton Vehovar. — Iz Maribora so izgnali kuharico Jero Gorjup, doma iz Nadol v rogaškem okraju. — Tukajšnja okrožna sodnija išče s tiraluieo 44 letnega agenta Janeza Schneider iz Zgor. Tubinja na Kranjskem. —

Mariborski porotniki za tretje zasedanje. Glavni porotniki: Viljem Abt, trgovec; Andrej Dohnalik, pozlatař; Štefan Fuchs, gostilničar; Janez Gödl, knjigovodja; Jož. Kaučič, trgovec; Karl Kiffmann, zid. mojster; J. Krammer, hišni posestnik; Aleksan. Ledineg, krojaški mojster, vsi v Mariboru; Florijan Petrič, posestnik v Gočovi; Lovrenc Družovič, posestnik v Spod. Senarski; Janez Markuš, posestnik v Zgor. Koreni; Anton Kramberger, posestnik v Karčovini; Matej Hlade, posestnik v Zgor. Sv. Kungoti; Miha Turner, posestnik v Framu; Matej Kropičnik, posest. mlina v Hočah; Anton Vrecl, posest. v Zgor. Hočah; Pavel Škerbinek, posestnik v Kumenu; Janez Fišinger, posestnik v Št. Lovrencu nad Mariborom; Anton Gorjanc, lesni trgovec v Rušah; Franc Maher, posestnik v Zgor. Razvanju; Gregor Godec, veleposest. v Rudečem bregu; Peter Novak, gostilničar v Slov. Bistrici; Fr. Pergler, kolar v Slov. Bistrici; Alojzij Pinter, trgovec v Slov. Bistrici; Vincenc Prešern, gostilničar v Poljčanah; Franc Kaiser, vinotrtzeč, Ludovik Kropf, medicar, Miha Marčič, čevljar, Franc Mülleret, trgovec, Jožef Muršec, kamnosek, Aleks. Schröfl, hišni posestnik, Fr. Vogl, steklar, vsi v Ptuj; Julij Borko, posestnik v Središču; Lorenc Wukonig, posestnik v Št. Janžu; Alojzij Grubelnik, velepos. v Janževem vrhu. Nadomestni porotniki: Andrej Majeen, mizarški mojster; Oskar Matzl, knjigovodja; Karol Nasko, usnjar; Janez Pobežin, trgovec; Mart. Regoršek, posestnik; Adolf Weigert, trgovec; Jos. Vezijak, posestnik; Ign. Vidgaj, posestnik, Anton Wölfling, trgovec, vsi v Mariboru.

V Št. Petru pri Mariboru so našli utopljenko. Stara je kakih 22 let.

Naša bodočnost. V tržaški „Eдинosti“ toži nek rodoljub: „Naša in slehernega naroda bodočnost je v mladem naraščanju — v mladini. V našem mestu (Trst) in po predmestjih, kakor tudi v spodnji in celo v zgornji (deloma) okolici, nam bo izvršiti še precej dela, predno pridobimo oni del „naše“ mladine, ki je še nezaveden. Nočem tajiti, da se je že storilo mnogo v tem pogledu in to osobito v zadnjem času — ali v kljub temu je še mnogo mnogo dela! Ako opazujem mestno mladino, opažam, da je ista v srcu narodna, da ista mladina tudi sodeluje v narodnih društvih — da pa doberšen del te mladine paralizuje vse to delo s tujo govoricco, kjer le more, to je, ker se ne boji, da bi jo kdo karal radi tega. Od take mladine naš narod nima mnogo pričakovati za bodočnost. Ako že deklina sama rada ščebetaj tuj jezik in ako se mladenič ne sramuje občevati s Slovenci v tujem jeziku, potem je gotovo, da taka mladina, združivša se v zakon — pozabi na svoj narod in na vse, kar mora biti najdragoceneje slehernemu poštnemu človeku. Od take mladine nima naš narod pričakovati ničesa.“ — K temu bi mi opomnili, da bi bilo zelo dobro i za tržaške rodoljube i za tržaško mladino, ako bi se udeležili dne 3. in 4. septembra zborovanja „Slov. krščansko-socialne zveze“ v Mariboru. Videli bi tukaj, kako se rodoljubi ob nemški meji trudijo organizirati in izobraziti slovensko mladino, da bi z uspehom branila slovensko zemljo in slovensko čast pred tujci. Vabimo Vas v Maribor!

Iz sodne dvorane. Kolesariti je jako lepo, toda vsakdo si ne more privoščiti tega veselja, ker so dandanes kolesa zelo draga. Iste misli je bil tudi 28 letni Franc Dugonik, posestniški sin iz Selnice ob Dravi. Toda on jo je „pogruntal“. V mestu se večkrat pripeti, da postavi kdo kolo h kakemu zidu ter odide potem po svojih opravkih. V teh trenutkih si je navadno Dugonik izposodil kolesa. To je storil dvakrat. Pred sodnijo pa so rekli, da je to tatvina ter so mu prisodili osem mesecev težke ječe. — Kriva prisega je zelo velik greh. Človek takrat za pričo pokliče Boga, ki je večna resnica, k svoji — laži. In vendar se najdejo dandanes ljudje, ki se upajo kaj takega storiti. 62 letni Franc Žampa v Vintarovcih je pri sodniji pri Sv. Lenartu v Slov. goricah po krivem pričal zaradi 150 K, ker je pod prisego trdil, da jih ni dobil od svojega dolžnika. Zaradi tega je bil obsojen na štiri mesece težke ječe. — Kleparski učenc Rudolf Mally v Ljutomeru je dobil deset tednov zapora, ker je dne 2. julija t. l. Antonijo Flego v Ljutomeru dvakrat na tla vrgel in jo lahko poškodoval. — Anton Laznik iz Framu in njegov sin Jakob sta dne 17. t. m. pred sodnijo bila obdolžena, da sta kradla drva v gozdu več posestnikov in druge stvari. Nagovarjala sta tudi dve priči, da naj za nju ugodno izpoveste. Oče je dobil en mesec, sin pa štiri mesece težke ječe. — Spoštuj očeta in mater, je četrta božja zapoved. Toda kako slabo jo ljudje dandanes spoštujejo. Že mlečezobni dečki dvigajo roko proti svojemu roditelju. Tako je 16 letni Janez Rudolf v Cezanjevcih dne 7. junija t. l. svojo mater z bikovco tepel, da je 24 ur ležala. Pri obravnavi dne 17. t. m. je dobil en mesec ječe. — Dva meseca težke ječe je dobil 22 letni Karol Šešerko, želarski sin v Grajeni zaradi nenravnosti. — Dne 5. junija t. l. se je utopil dveletni sinček Štefana in Marije Dogša v mlaki na domačem dvorišču. Zaradi tega sta se morala zagovarjati stariša pred sodnijo. Mož zato, ker ni ograbil mlake, žena zaradi tega, ker ni zadostno pazila na otroka. Pri obravnavi dne 17. t. m. je bil mož obsojen na en teden težkega zapora, žena pa je bila oproščena. — Zaradi utesnovanja telesne svobode sta bila obsojena Anton Vauptič in Anton Kvas iz Vodislave, prvi na štiri, drugi na dva meseca težke ječe.

Zopet pristaš „Štajerca“ obsojen. Pod tem naslovom smo v zadnji številki poročali, da je bil obsojen Anton Glas tudi zaradi motenja vere. Toda temu ni tako, vrnila se nam je pomota. Glas je bil pač obdolžen motenja vere, ne pa obsojen. Obsojen je bil radi žaljenja duhovnika, ki je nesel Najsvetejše.

Ptujske novice. Dne 11. t. m. se je blagoslovila nova vojašnica za pionirje v Ptuj. Ker je ptujski župan Ornič in njegov občinski svet največ skrbel, da se je postavila, hotel se je ta dan nekoliko pobahati in je povabil k tej slavnosti tudi deželnega namestnika, deželnega glavarja in deželne odbornike! Toda nobeden ni prišel!

V Senarski pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah je ogenj uničil hišo Ignaca Močnik in njegovega soseda. Ker so bila vsa poslopja krita s slamo, se je ogenj po bliskovo razširil. Predno so mogli misliti na gašenje, je bilo vse v plamenu.

Iz Hotinje vasi pri Mariboru. V nedeljo dne 13. t. m. smo imeli priliko slišati priznanega čebelorejca gospoda nadučitelja Paulšeka iz Rač, kateri nam je na jako poljuden način s pomočjo podob in raznega v to stroko spadajočega orodja razložil poglavite nauke iz čebelorejca. Po predavanju je nastal zanimiv razgovor, katerega so se udeležili tukajšnji vrli čebelorejci ter so se tudi drugi kmetje tako navdušili, da nameravajo o priliki ustanoviti podružnico čebelorejskega društva. Bodi gospodu nadučitelju izrečena še posebna zahvala za njegov trud, obenem pa ga prosimo, da nam s svojim temeljitim zna-